

עפ"ת 29390/07/14 - דייזן סלימאן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ת 29390-07-14 סלימאן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט יחיאל ליפשיץ
מערער	דייזן סלימאן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט קמא (תת"ע 6325-01-13) שניתן על ידי כב' הנשיא אינאס סלאמה. כנגד המערער הוגש כתב אישום שייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות, בניגוד לס' 62 (3), 64ב(א)(3) וכן ס' 39 א' לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961, וזאת לאחר שעל פי הנטען נמצא בגופו 490 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אויר נשוף בתאריך 1.9.12 בצומת "מקסים" בחיפה.

2. בית המשפט קמא קבע כי המאשימה הוכיחה את הנטען בכתב האישום בהסתמכו על עדויות שני אנשי המשטרה שעיכבו את המערער וערכו בדיקת הינשוף. נקבע, כי המתנדב מוטי קראייף (להלן: מוטי) עצר את המערער לביקורת שגרתית וערך לו בדיקת נשיפון שמצאה אינדיקציה לשכרות (ר' ס' 5 לת/3). מוטי אף ערך למערער בדיקת מאפיינים - מהמערער נדף ריח חזק של אלכוהול, התנדנד במבחן העמידה ואישר כי שתה ויסקי כשעתיים לפני עיכובו (בדיקת המאפיינים - ת/3). ההליך בפני מוטי החל בשעה 01:20 והמערער הודע כי אל לו לשתות לעשן או לאכול. בשעה 01:50 הועבר המערער לידי השוטרת לינור רוסינוב (להלן: לינור) שציינה (ר' תיאור נסיבות המקרה במסמך ת/4) כי המערער עישן כשהיה תחת אחריותה ולכן החלה את ספירת 15 הדקות הנדרשות לצורך ביצוע בדיקת הינשוף מחדש, כך שבסופו של דבר בוצעה הבדיקה בפועל החל מהשעה 02:15 עד 02:20. בנוסף, תושאל המערער גם על ידי השוטרת לינור והוא מסר לה כי: "שתיתי 3 בקבוקים של בירה". לאחר מכן, בוצעה הבדיקה במכשיר הינשוף, שהעלתה את הממצא שצוין לעיל. בית המשפט קבע ממצאי מהימנות חיוביים בנוגע לשני השוטרים לעיל (ס' 5-7 להכרעת הדין) וכן קבע כי בדיקת הנשיפה בוצעה כדין וכי כלל ההוראות הרלוונטיות (ובכלל זאת המתנה של 15 דקות בטרם הבדיקה) בוצעו כנדרש. בנוסף, דחה בית המשפט קמא מכל וכל את גרסת הנאשם, שמסר כי כלל לא מסר לשוטרים את האמרות שנרשמו מפיו וכן מסר כי עישן ואכל בזמן הבדיקה. עוד נדחתה טענת הנאשם כי הוא אינו שולט בשפה העברית. בית המשפט קמא אף קבע ממצאי מהימנות שליליים ביחס לעדות אביו של הנאשם שהעיד כעד הגנה.

3. במסגרת הודעת הערעור נטען כי בית המשפט קמא לא נתן משקל הולם לכך כי המערער עישן לאחר עיכובו. עוד נטען (ר' פסקה 16 להודעת הערעור) כי המערער הקיא לפני בדיקת הינשוף וכי לא היתה הקפדה על המתנה של 15 (ללא עישון אכילה וכד') בטרם בדיקת הינשוף. ב"כ המערער אף טען כי השוטרים לא

הבהירו למערער כי הוא יכול להיוועץ עם עו"ד בטרם בדיקת הנשיפה.

4. מנגד, ציינה ב"כ המשיבה כי אין כל מקום להתערב בממצאים שנקבעו בבית המשפט קמא, שנטועים היטב הן בממצאי מהימנות והן בשאר הראיות.

5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ועיינתי בכלל החומר הרלוונטי הגעתי למסקנה כי אין כל מקום להתערבות בהכרעת הדין. את עיקר טענותיו כיוון המערער כנגד הליך הבדיקה לפיו רמת האלכוהול באויר שנשף היתה מעל המותר. ביתר דיוק, מכיוון המערער כנגד הליך שקדם לבדיקת הנשיפה ופחות לתקינות המכשיר. המערער טען כי השוטרים לא הקפידו על פרק הזמן שנדרש (15 דקות) בטרם הבדיקה וכן לא הקפידו כי לא המערער לא יעשן, לא יאכל ולא יקיא. ואולם, עיון בראיות שהוצגו בפני בית המשפט קמא וכן בממצאיו של בית המשפט קמא מעלה כי ההיפך הוא הנכון. לינור ציינה באופן מפורש כי דווקא משום שבעת השגחתה על המערער היא הבחינה שעישן, "אופס" הזמן והיא המתינה בשנית עד חלוף 15 הדקות. המערער טען במסגרת הודעת הערעור, כאמור לעיל, כי הוא הקיא במהלך זמן ההמתנה - ואולם, מדובר בטענה שלא היה מקום להעלותה, שכן אין לה כל בסיס. המערער לא טען מעולם, בעת שהעיד או בכל מקום אחר, כי הוא הקיא בשום רגע נתון הרלוונטי לענייננו. למעשה, כיוון ב"כ המערער לכך כי לינור לא סימנה (כפי שסימן מוטי) כי המערער לא הקיא/אכל/שתה/עישן. לכן, לשיטתו, הדבר מקים ספק סביר. איני סבור כך. לינור העידה ועדותה זכתה לאמונו של בית המשפט קמא. במזכרה היא רשמה את הדברים החריגים הנוגעים למערער ולכן ציינה כי עישן, אך לא מעבר לכך. באם רצה המערער לטעון כי הקיא, היה עליו להעלות את הטענה בעת שלינור נחקרה על ידו וכמובן גם בעת שהעיד. לכן, מדובר בטענת סרק. גם הטעה כי נמנעה ממנו זכות (?) ההיוועצות הועלתה לראשונה רק במסגרת הודעת הערעור וספק באם זכות זו היתה קיימת מלכתחילה (ור' בנדון רע"פ 2538/11 בר נ' מ"י, 24.5.11). בסיכומו של דבר, מדובר שמי שערכי האלכוהול שנמצאו באויר הנשוף הצביעו על שכרותו, כהגדרת המונח בדין. בנוסף, בדיקת המאפיינים וכן אמרותיו תמכו בממצא לעיל.

6. המערער העלה את השגותיו אף בנוגע לחומרת העונש ובעיקר בנוגע לתקופת הפסילה בפועל שהושתה עליו (28 חודשים). איני סבור כי מדובר בעונש המצדיק את התערבות.

7. סוף דבר, אני מורה על דחיית הערעור, על שני חלקיו.

ניתן היום, א' תשרי תשע"ה, 25 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.